

© Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. Ovaj prevod je realizovan uz podršku Trast fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud. Ako su Vam potrebne dodatne informacije, pogledajte detaljnu naznaku o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Evropski sud za ljudska prava

Sažetak iz sudske prakse br. 114

Decembar 2008.

TV Vest AS & Rogaland Pensionistparti protiv Norveške - 21132/05

Presuda od 11. decembra 2008. [Prvo odeljenje]

Član 10. stav 1. Konvencije

Sloboda izražavanja

Izricanjem novčane kazne televizijskoj stanici zbog toga što je emitovala reklamni oglas male političke stranke, čime je prekršila zakonsku zabranu političkog reklamiranja na televiziji, prekršeno je pravo po Konvenciji

Činjenice: Podnosioci predstavke su televizijska kuća i regionalni ogranak male političke stranke Partije penzionera (*Pensjonist parti*) u Rogalandu. TV Vest je osuđena da plati novčanu kaznu uz obrazloženje da je emitovala političke oglase Partije penzionera, čime je prekršila zakonsku zabranu takvog oglašavanja. Zabrana o kojoj je reč trajna je i apsolutna i važi samo za televiziju; političko oglašavanje u drugim medijima je dozvoljeno. TV Vest je bezuspešno uložila žalbu na kaznu u sudskom postupku.

Pravo: Evropski sud je izrazio spremnost da prihvati činjenicu da u Evropi ne postoji konsenzus u ovoj oblasti i da zaključi kako to nepostojanje konsenzusa zapravo govori u prilog mogućnosti da se državama priznaju šira diskreciona prava od onih koja bi uobičajeno bila dopuštena u pogledu ograničenja političke debate. Racionalna potka zakonske zabrane televizijskog političkog oglašavanja je, kako je to formulisao Vrhovni sud, u pretpostavci da bi se televizijskim oglašavanjem verovatno snizio opšti nivo kvaliteta političke debate. Lako bi se mogla iskriviti složena pitanja, a finansijski moćne grupacije stekle bi više mogućnosti da marketinški plasiraju svoje stavove. Međutim, Partija penzionera ne spada u

kategoriju stranaka ili grupa koje su bile na meti te zabrane. Naprotiv, ta stranka pripada kategoriji koja je navedenom zabranom trebalo načelno da bude zaštićena. Sem toga, nasuprot velikim političkim strankama koje su dobile mnogobrojne priloge u kojima se izveštavalo o njihovim aktivnostima (a ti izveštaji su bili montirani), Partija penzionera jedva da je pominjana u redovnom televizijskom izveštavanju. Sem toga, to plaćeno oglašavanje na televiziji predstavljalo je jedini način na koji je Partija penzionera mogla da prenese svoju poruku javnosti takvom vrstom medija. Pošto joj je ta mogućnost bila zakonski uskraćena, Partija penzionera je dodatno stavljena u nepovoljan položaj u poređenju s velikim strankama. Konačno, konkretna reklama o kojoj je reč, koja je sadržala samo kratak opis Partije penzionera i poziv biračima da izađu i glasaju na predstojećim izborima, nije sadržao elemente koji bi mogli da snize nivo kvaliteta političke debate niti da uvrede razne ljudske osetljivosti. U takvim okolnostima, činjenica da televizija ima neposredniji i snažniji uticaj od drugih medija nije mogla da opravda zabranu i novčanu kaznu koja je izrečena televizijskoj kući TV Vest. Prema tome, uspostavljen je razuman odnos srazmere između legitimnog cilja kome se težilo zabranom i sredstava koja su primenjena da bi se taj cilj ostvario. Ograničenje koje su zabrana (emitovanja političkog reklamnog materijala) i izricanje novčane kazne predstavljali za način na koji je podnosilac predstavke ostvarivao svoje pravo na slobodu izražavanja ne može se, sa svih navedenih razloga, smatrati neophodnim u demokratskom društvu, bez obzira na polje slobodne procene koje državna vlast ima na raspolaganju.

Zaključak: Povreda prava po Konvenciji (jednoglasno usvojen).

Obaveštenja o praksi Suda dostupna su na sledećem linku: [Case-Law Information Notes](#)

© Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012.

Engleski i francuski predstavljaju službene jezike Evropskog suda za ljudska prava. Ovaj prevod je realizovan uz podršku Trast fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud, niti Sud preuzima bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. Može se preuzeti iz baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili iz bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud prosledio. Može se objavljivati u nekomercijalne svrhe pod uslovom da se navede ceo naslov predmeta, zajedno sa navedenom naznakom o autorskim pravima i uz pominjanje Trast fonda za ljudska prava. Molimo Vas da kontaktirate publishing@echr.coe.int ukoliko nameravate da koristite bilo koji deo ovog prevoda u komercijalne svrhe.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe

(www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int